

Πειραιώς Σεραφείμ: “Το πανανθρώπινο αίτημα της ειρήνης παραμένει πρωταρχική και αδιαμφισβήτητη εκζήτηση”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)



Την Βασιλόπιτα της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς για το Νέο Έτος, ευλόγησε σήμερα Κυριακή 31 Δεκεμβρίου 2023, ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ](#) στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος.

Παρουσία Πολιτικών, Πολιτειακών, Δικαστικών, Στρατιωτικών Αρχών και Σωμάτων Ασφαλείας, επισήμων, πλήθους κόσμου και των κληρικών και συνεργατών της τοπικής μας Εκκλησίας, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στην σημαντικότητα της ειρήνης.

«Καθώς ανατέλλει το 2024, αυτό το πανανθρώπινο αίτημα της ειρήνης παραμένει πρωταρχική και αδιαμφισβήτητη εκζήτηση»

, υπογράμμισε ο Σεβασμιώτατος επισημαίνοντας παράλληλα ότι «καθώς βιώνει η ανθρωπότητα σήμερα την οδύνη, τον πόνο και τη θλίψη δύο πολέμων με εκατοντάδες θύματα παιδιά, αμάχους, ψυχές πονεμένες», «η Προσευχή μας είναι να φωτίσει ο Θεός τους υπευθύνους αυτής της γης να κατανοήσουν ότι το μέγιστο αγαθό της ανθρωπίνης ποιότητας είναι η ειρήνη».

«Η ειρήνη προϋποθέτει ευθύνη, αλήθεια, καθαρότητα σαρκός και πνεύματος και πάντοτε, βέβαια, μεταφυσική αναγωγή», συμπλήρωσε ο Σεβασμιώτατος, ευχόμενος «ο νέος χρόνος να γίνει ένα εφελτήριο μιας πνευματικής μεταρσιώσεως των ανθρώπων του κόσμου μας» και «να επικρατήσει η ειρήνη».

Νωρίτερα ο Προϊστάμενος του Καθεδρικού Ιερού Ναού Αγίας Τριάδος Πειραιώς **Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Δανιήλ Ψωίνος**, ανέγνωσε την Πρωτοχρονιάτικη Ποιμαντορική Εγκύκλιο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ, ο οποίος, όπως κάθε χρόνο, παρέδωσε, βάση κοινωνικών κριτηρίων, τέσσερις (4) επιταγές από το Ταμείο Υποτροφιών της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς σε νέους που εισήχθησαν σε Ανώτατα Εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας. Πρόκειται για τους: Ιωάννα – Αικατερίνη Κατσαφάδου, Γρηγόριο Κοντόπουλο, Χρήστο Χατζηστέλλιο και Κωνσταντίνο Κοντό.

«Με τον τρόπο αυτό αφενός επευλογούμε και προσφέρουμε ταπεινό δώρο αγάπης στους νέους ανθρώπους που είναι η ελπίδας μας, αφετέρου είναι και μία υπόμνηση του χρέους ημών των μεγαλυτέρων να μεταλαμπαδεύσουμε τα ζώπυρα της ζωής, της αλήθειας, της ανθρωπίνης αξίας και της ανθρωπίνης μεγαλοσύνης στη διάδοχη γενιά», σημείωσε ο Σεβασμιώτατος.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και εφέτος, πρωτοχρονιάτικα κάλαντα και τραγούδια απέδωσαν η Φιλαρμονική του Δήμου Πειραιά και η Αδελφότητα Κρητών Πειραιά «Η ΟΜΟΝΟΙΑ».

Δείτε σχετικό φωτογραφικό υλικό [ΕΔΩ](#).

Ακολουθεί η Πρωτοχρονιάτικη Ποιμαντορική Εγκύκλιος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Σεραφείμ:

Ἄδελφοί συλλειτουργοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ, Χρόνια Πολλά !

Τό νέον ἔτος ἤλθε!

Ο χρόνος τῆς ζωῆς ἀγαπητοί μου, χαράσσεται στήν κτιστή φύση τοῦ ἀνθρώπου, τήν ψυχή, τόν νοῦ, τήν καρδιά, τό σῶμα του. Κι αὐτός ὁ χρόνος τῆς ζωῆς δηλαδή τό μεγάλο ἀποθετήριο τῶν ἐμπειριῶν, γεμίζει ἀπό τόν ἄνθρωπο μέ νόημα γιά νά ζήσει ἢ γίνεται ἕνα ἀκαλλιέργητο χωράφι μέσα στό ὁποῖο θά περάσει χωρίς σκοπό, χωρίς καρπό τήν βιοτή του.

Τί εἶναι αὐτό ὅμως τό ὁποῖο μπορεῖ μέσα στό χρόνο τῆς ζωῆς, μέ διάρκεια νά νοηματοδοτεῖ;

Ο χρόνος τῆς ζωῆς δέν εἶναι ἕνας ἀριθμός ἐτῶν μέσα στά ὁποῖα θά περάσει τήν καθημερινότητά του ἀπλά ὁ ἄνθρωπος, οὔτε μιά συρραφή γεγονότων καί ἕνα ἄθροισμα ἐμπειριῶν. Εἶναι οἱ, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός, θαυματουργικές συναντήσεις μέ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ πού ὁ Θεός ἔχει στό σχέδιο Του γιά τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς. Εἶναι αὐτές οἱ θαυματουργικές συναντήσεις μέ τόν Θεό, πού ἀντιλαμβάνεται ἢ ὅχι ὁ ἄνθρωπος καί τόν ὁδηγοῦν πρός τό κατά Θεόν ἀγαθόν καί καλόν.

Βεβαίως, σήμερα πολλοί ἄνθρωποι θεωροῦν ὅτι μέσα στό χρόνο τῆς ζωῆς τους, ἀγαθό καί καλό μπορεῖ νά ὑπάρχει χωρίς τό “κατά Θεόν”.

Ἔχουν τήν ἀντίληψη, πού εἶναι διαδεδομένη στή σύγχρονη κοινωνία, ὅτι ἡ οἰκονομική ἀνεξαρτησία εἶναι σημαντική γιά τήν εὐτυχία καί τήν εὐημερία καί θέτουν τήν οἰκονομική ἐπιτυχία ὡς στόχο ἢ θεωροῦν ὅτι ἡ οἰκονομική ἀσφάλεια εἶναι σημαντική γιά τήν ποιότητα ζωῆς τους. Αὐτό συνδέεται συχνά μέ τήν εὐτυχία καί τό καλό. Ἡ οἰκονομική σταθερότητα παρέχει τή δυνατότητα γιά τίς βιοτικές ἀνάγκες, ὅπως στέγαση, τροφή καί ὑγειονομική περίθαλψη, καί ταυτόχρονα ἐπιτρέπει τήν ἀπόλαυση τῆς ζωῆς καί τῶν ἀνέσεων.

Τό πρόβλημα ξεκινάει ὅταν ὅλα αὐτά γίνονται χωρίς τό “κατά Θεόν”.

Τό τί εἶναι πραγματικά σημαντικό στή ζωή δέν εἶναι ἀποδείξιμο ἀλλά ἐμπιστευόμενο, ἡ μία καί μοναδική ὁδός κάθε ἀνθρώπου πρός τόν Θεό.

Τό “κατά Θεόν” σημαίνει συνάντηση μέ τόν Θεό. Ὁ Θεός ἀποκαλύπτεται μυστικῶς μέ τρόπο τόν ὁποῖο μόνο ὁ Κύριος γνωρίζει, καί μόνο μέ τήν δική του βούληση, καί ὅταν Ἐκεῖνος βρίσκει τόν κατάλληλο καιρό. Μόνον μέ αὐτόν τόν τρόπο ἀποκαλύπτει τήν Χάρη Τοῦ καί συναντᾷ τόν ἄνθρωπο μέσα στό χρόνο τῆς ζωῆς του καί ὁ Θεός ἐπεμβαίνει γιά τήν σωτηρία του.

Διαθέτει λοιπόν γιά μᾶς ὁ Θεός μας, τό μεγάλο δῶρο καί μᾶς τό προσφέρει: τήν συνάντηση μαζί Του κατά τήν ὁποία ἡ Ἀγάπη καί ἡ Φιλανθρωπία Του φανερώνεται στόν τόπο καί τόν χρόνο τῆς δικῆς μας ζωῆς. Αὐτόν τόν τόπο καί τόν χρόνο πού εἶναι τό σῶμα καί ἡ ψυχή μας, αὐτόν τόν τόπο καί τόν χρόνο πού ξεκινάει ἀπό τήν γέννηση τοῦ κάθε προσώπου, ἀλλά καί αὐτόν τόν τόπο καί τόν χρόνο στόν ὁποῖο

όλοκληρώνει τήν επίγεια ζωή του ό άνθρωπος, τόν γεμίζει ό Κύριος μέ τήν Χάρη Του, μέ τά θαύματά Του, μέ τήν Παρουσία Του. Καί βεβαίως πάνω άπό όλα, όταν ό επίγειος τόπος καί χρόνος παρέλθει καί πάλι ή άγκαλιά τοϋ Θεοϋ μας, εΐναι άνοιχτή νά μάς δεχτεί στήν αΐωνιότητα.

Έδω λοιπόν εΐναι πού ό άνθρωπος έχοντας ως πίστη καί βεβαιότητα τήν πανταχοϋ καί πάντοτε Παρουσία καί έγνοια τοϋ Θεοϋ για τόν κάθε ένα άνθρωπο ξεχωριστά, βρίσκεται μπροστά σέ μιά άπόφαση καί μιά εϋθύνη: «Τί άνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων, ὧν άνταπέδωκεν ήμϊν;

Αϋτή ή έρώτηση εΐναι ή δική μας έγνοια, ό πόθος μας μπροστά στό άπειρο έλεος καί τήν άγάπη τοϋ Θεοϋ. Κι αϋτή ή άγάπη καί τό έλεος δέν άπαιτεΐ άνταπόδοση άπό έμᾶς, αλλά άναμένει μόνο. Άναμένει νά Τόν άγαπᾶμε για όσα μας έδωσε, μέ όλη μας τήν καρδιά, νά τόν άναζητοϋμε συνεχῶς καί νά τόν άναγνωρίζουμε καί στά πρόσωπα τῶν ανθρώπων. Άναμένει τήν άγάπη μας πρός Έκεΐνον καί τήν άγάπη μας καί τήν τήν ύπομονή μας για τόν άλλο άνθρωπο. Άναμένει νά πράξουμε τό κατά Θεόν άγαθόν καί καλόν. Άναμένει νά άπλώνουμε τά χέρια πρός Έκεΐνον μέ ύπομονή καί έγκαρτέρηση τῆς μεγάλης συνάντησης.

Όσο λοιπόν ή άναζήτηση τῆς Συνάντησης καί τό κατά Θεόν άγαθόν καί καλόν πλημυρίζει αϋτόν τόν χρόνο τοϋ ανθρώπου κι όσο ό άνθρωπος στρέφει τό θέλημά του πρός τό άγαθό τόσο ό χρόνος τῆς ζωῆς ύψώνεται πρός τόν Θεό. Ό Μ. Βασίλειος λέγει «φυσικῶς έπιθυμητικοί τῶν καλῶν οί άνθρωποι. Κυρίως δέ καλόν καί άγαπητόν τό άγαθόν. Άγαθός δέ ό Θεός · άγαθοϋ δέ πάντα έφίεται· Θεοϋ άρα πάντα έφίεται.» Τά πάντα έπιθυμοϋν τό άγαθό, άρα τά πάντα έπιθυμοϋν τόν Θεόν. Τόσο άγαθούς μάς θέλει ό Θεός καί τόσο έλεύθερους.

Τό άγαθό δέ θέλημα εΐναι καθετί πού γίνεται καί ύπακούει στόν λόγο τοϋ Εϋαγγελίου πού μάς έδωσε.

Τό άγαθό θέλημα εΐναι ή μίμηση τοϋ Χριστοϋ. Τοϋ Χριστοϋ πού άγαπᾶ πού ταπεινώνεται, πού ύπομένει, πού έλεεΐ, πού θυσιάζεται. Αϋτό εΐναι τό θέλημα τοϋ Θεοϋ, τό άγαθό.

Ό Μέγας Άντώνιος μάς συμβουλεύει λέγοντας ότι ό άληθινά λογικός άνθρωπος μιά μόνο φροντίδα έχει, νά ύπακούει καί νά εΐναι άρεστός στό Θεό, καί σέ τοϋτο καί μόνο νά άσκεΐ τήν ψυχή του πῶς νά γίνει άρεστός στό Θεό, εϋχαριστῶντας Τόν για τήν μεγάλη καί έξαιρετική πρόνοιά Του καί τήν κυβέρνηση όλου του κόσμου, όποια κι άν εΐναι ή θέση του στήν ζωή.

Ό ίδιος ό Θεός μάς δείχνει τό δρόμο μιᾶς άπελευθέρωσης άπό ότι βαραΐνει τόν άνθρωπο, άπό τά υλικά, άπό τίς συνήθειες, άπό τά πάθη, άπό τίς άμαρτίες, άπό τίς άποτυχίες, άπό τά λάθη . Κι αϋτό για νά Τόν γνωρίσουμε βαθύτερα. Λέγει ό ψαλμός «σχολάσατε καί γνωΰτε, ότι έγώ είμί ό Θεός». Μέσα στίς καθημερινές

ένασχολήσεις δέν μένει χρόνος, ούτε διάθεση, ούτε δύναμη, γιά κάτι ούσιαστικότερο, πού ἀναπαύει τήν ψυχή μας καί τήν ἀκουμπᾷ στόν Θεό. Ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι δέν ἀκοῦμε αὐτή τή θεϊκή προτροπή καί ὅπως λέγει ὁ Μ. Βασίλειος, ἡ ζωή μας καταντάει «βοσκηματώδης» καί δέν κοιτᾷμε τόν οὐρανό.

Αὐτό τό «σχολάσατε» λοιπόν, σημαίνει κάτι πάρα πολύ μεγάλο καί ταυτόχρονα ἐξαιρετικά λεπτό καί ἰδιαίτερο: τά ἀφήνουμε ὅλα κατά τό μέτρο τοῦ καθενός καί ὅσο ἀντέχουμε καί λέμε: ἐδῶ καί τώρα ὑπάρχει μόνο ὁ Κύριος καί ἐγώ. Ἔτσι εἶναι ἡ ἀληθινή “σχόλη” πού μᾶς φέρνει κοντά στό Θεό, κι ἔτσι, μέ μιᾶ τέτοια μέθοδο μαθαίνουμε τόν ἑαυτό μας νά ἀκούει τό «ἐγώ εἰμί ὁ Θεός», καί νά συναντᾷ τόν Θεό.

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, εἶναι ὁ πιό φιλόανθρωπος καί στοργικός Πατέρας. Ὅταν τό κατά Θεόν ἀγαθόν καί καλόν πλημμυρίζει τόν χρόνο τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀρεστός στόν Θεό. Ἔτσι ὅλη του ἡ ζωή, ὅλος ὁ ἐπίγειος χρόνος του εἶναι κατ’ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, βρίσκεται δηλαδή σέ αὐτό τό ὁποῖο ὁ Θεός κατ’ ἐξοχήν θέλει. Ὅ,τι κάνει ὁ ἄνθρωπος κατ’ εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ, τόν ἀγιάζει καί τόν ὁδηγεῖ στή σωτηρία του.

Ἀλλά καί πάλι ὅταν δέν προσαρμόζουμε καθολικά τήν ζωή καί τίς πράξεις μας στό θέλημά Του, ἔρχεται Ἐκεῖνος, ὡς στοργικός Πατέρας καί κατ’ οἰκονομίαν, πατρικά ὑποχωρεῖ μπροστά στήν ἀδυναμία μας. Καί πάλι στέλνει τήν Χάρη Του νά καλύψει τήν ἀδυναμία αὐτή. Κι ἐκεῖ πού ὁ ἄνθρωπος σκληραίνει τόσο ὥστε νά μήν ἀφήνει τόν Θεό νά τόν συναντήσῃ καί διώχνῃ τήν Χάρη, Ἐκεῖνος «κατά παραχώρησιν» ἐπεμβαίνει καί παιδεύει τόν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός παραχωρεῖ —ἐπιτρέπει ὁ ἄνθρωπος νά πάρῃ τό δρόμο πού ἐπιλέγει, ὑποχωρεῖ μπροστά στήν ἀσέβεια τοῦ ἀνθρώπου καί ὁ ἄνθρωπος μένει μόνος του ἀπέναντι στό χάος καί τή φθορά καί τήν βία πού γεννᾷ τό ζωῶδες καί ἀνόητο ἔνστικτό του, στό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας καί τῆς ἀπουσίας. Ἀλλά ὁ Θεός καί πάλι δέν τόν καταστρέφει, γιατί ἡ ἀγάπη Του εἶναι μεγάλη καί τό ἔλεος Του ἀμέτρητο.

Καί τοῦ δίνει χρόνο. Χρόνο νά ταπεινωθεῖ, χρόνο νά παλέψῃ, χρόνο νά ξαναγυρίσῃ. «Οὐ θέλω τόν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τό ἐπιστρέψαι καί ζῆν αὐτόν». (Ἐξοδ. 33,11). Γι’ αὐτό, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει: ἐξαγοράστε τόν χρόνο τῆς ζωῆς σας, γιατί οἱ μέρες εἶναι πονηρές. Πῶς; «Πληροῦσθε ἐν Πνεύματι (Ἀγίῳ)» (Ἐφ. 5, 18).

Ἄν ὁ Χριστός «ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου» μέ τό Αἷμα Τοῦ καί ἔδωσε Ἐαυτόν «λύτρον ἀντί πολλῶν», ἐμεῖς ἐξαγοράζουμε τόν χρόνο τῆς ζωῆς καταθέτοντας στά χέρια Του τό παρελθόν, τό παρόν καί τό μέλλον μας, “τήν ζωήν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα”.

Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος μᾶς προειδοποιεῖ λέγοντας ὅτι πρέπει νά διαλέξουμε στό χρόνο τῆς ζωῆς μας ὁ ὁποῖος εἶναι ἐλάχιστος τά δάκρυα, δηλαδή τήν μετάνοια καί τήν ἔγνοια μᾶς γιά τήν σωτηρία μας, τόν μόχθο τῆς ἐγρήγορσης κάθε στιγμῇ, κάθε ἡμέρα, συνεχῶς.

Τονίζει ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὅτι τήν ἡμέρα πού δέν κλάψαμε, τή χάσαμε γιά ὅλη τήν αἰωνιότητα, τήν ἡμέρα αὐτή δέν θά τήν ξαναβροῦμε ἀφοῦ δέν ἀπλώσαμε τά χέρια μας στό Θεό, δέν προσκολλήθηκε ἡ καρδιά μᾶς σ’Αυτόν. Διότι ὁ Θεός μᾶς περιμένει καί ἀναμένει ἀπό μᾶς ὁλόκληρη τήν καρδιά. Ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγ. Πορφύριος, δέν ὑπάρχει καινούργιος χρόνος, ὑπάρχει μόνο ὁ χρόνος πού πέρασε. Ἀλλά ὁ χρόνος πού μᾶς δίνει ὁ Θεός εἶναι «καιρός» τόν ὁποῖο ἐμεῖς πρέπει νά τόν κάνουμε «εὐκαιρία» γιά τόν Θεό νά μπεῖ στή ζωή μας. Μέ τόν ἴδιο τρόπο, καί ὁ χρόνος τῆς δικῆς μας ζωῆς εἶναι καιρός κατά τόν ὁποῖο προετοιμαζόμαστε γιά τή μέλλουσα ζωή. Ὁ Ἅγ. Νικόλαος ὁ Καβάσιλας λέει ὅτι ἡ ἐν Χριστῷ ζωή σπέρνεται σέ αὐτόν τόν κόσμο, ἀλλά θά καρποφορήσει σέ ὅλο της τό πλήρωμα στήν ἄλλη ζωή.

Μέ αὐτόν τόν τρόπο μέσα στήν Ἐκκλησία μεταμορφώνεται ὁ χρόνος σέ «καιρόν». Διότι «καιρός» ἀγαπητοί μου, σημαίνει χρόνος συνάντησης, χρόνος πού δίνουμε γιά νά εἴμαστε παρόντες στήν “παρουσία” τοῦ Θεοῦ. Στήν θεία Λειτουργία αὐτό ἀκριβῶς γίνεται: παρουσιαζόμαστε ὅταν εἶναι παρών ὁ Θεός.

Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας λοιπόν γίνεται καιρός καί εὐκαιρία νά ἐπισκεφθεῖ καί νά ἐπισκιασθεῖ ἀπό τή Χάρη τοῦ Θεοῦ κι ἔτσι ὅταν γιορτάζουμε κάθε καινούργιο χρόνο δέν νιώθουμε ὅτι εἴμαστε προσηλωμένοι στό σημεῖο μεταξύ τοῦ χρόνου πού πέρασε καί ἐκείνου πού ἔρχεται, γιατί ὁ χρόνος μας, οἱ χρόνοι τῆς ζωῆς μας, εἶναι δῶρο τῆς χρηστότητος τοῦ Θεοῦ.

Εὐχόμεθα σέ ὅλους αὐτό τό δῶρο τῆς χρηστότητος τοῦ Θεοῦ νά πλημμυρίζει ἀπό τήν Χάρη του γιά κάθε ἕναν ἀπό ἐσᾶς καί ὁ νέος χρόνος τῆς ζωῆς νά εἶναι ὁ «καλός καιρός» τῆς συνεχοῦς παρουσίας καί συνάντησης μέ τόν ἀγαπημένο μας πολυεύσπλαχνο καί ἐλεήμονα Θεό.

Καλή Χρονιά, εὐτυχισμένη καί παραγωγική πνευματικά!

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ